

Ісаєв Сергій Володимирович
учасник АТО 2014 року, військовослужбовець та
волонтер

Є ще одна дуже цікава історія з життєвого шляху нашого героя, яку розповів його друг, боєць 122-го батальйону, Андрій Тараман.

У Костянтинівці, на території 7-ї школи, розміщувалася солдатська казарма, на даху якої майорів прапор України. Одного разу Сергій вже змінив старий прапор на новий, але він мріяв встановити на даху прапор ще більшого розміру, він так і казав своєму другові:

«Хочу на даху нашої казарми встановити такий великий український прапор, щоб його бачили з будь-якого місця Костянтинівки!». Ця ідея дуже сподобалася Андрію, але служба військового – це навантаження різних клопотів і турбот щодня, тому він майже забув про мрію друга. Але Сергій був людиною справи: він ніколи не забував своїх обіцянок, тим більше мрія була пов'язана зі священним символом рідного краю – прапором України!

Десь 20 квітня (2016 р.) він покликав друга – соратника до своєї машини, з якої дістав величезний український прапор розміром 2х3 м. Виявилося, що цей прапор, на його замовлення вже пошили та передали з Харькова волонтери. На той момент, хлопці вже переїхали із казарми в інше місце, тому поки що здійснення мрії відклали на деякий час. Але мрії повинні збуватися, і ми обов'язково повернемося до цієї теми, трошки пізніше...

боєць 122-го батальйону, Андрій Тараман

Ісаєв Сергій Володимирович
учасник АТО 2014 року, військовослужбовець та волонтер

Мені дуже пощастило знати справжнього чоловіка, людину з великої букви, славетного воїна, нашого земляка, про якого кричить світла пам'ять... Тому ця розповідь буде про нього...

Все своє життя, за покликанням душі, я працюю у школі. Коли маєш посаду «педагог - організатор», зрозуміло, що шкільні заходи за всіма напрямками виховної роботи - це твоя власна відповідальність. Дуже часто під час різноманітних заходів у нас з дітьми відбувалися зустрічі з цікавими людьми рідного Донецького краю різних професій: поетами, спортсменами, журналістами, лікарями, психологами та багатьма іншими.

І ось настав 2014-й рік... Рік, який запам'ятався кожному українцю: Євромайдан або Революція гідності, загибель «Небесної сотні» та ще багатьох відважних синів і дочок України, антитерористична операція на сході України: вторгнення Росії та трагедія під Іловайськом... Ці та інші трагічні події пам'ятного року важким тягарем лягли у надра нашої пам'яті і назавжди залишилися скорботою на сторінках історії рідної неньки - України. Ось тоді найчастішими гостями на шкільних заходах стали представники військової професії. Діти з нетерпінням чекали на кожну зустріч з військовими: виготовляли для них у подарунок різноманітні вироби, випускали вітальні листівки, писали листи підтримки, готували концертні програми, складали вірші, - а потім жваво спілкувалися з великими чоловіками у військовій формі. Деякі класи навіть подружилися з окремими військовими частинами, які розташовувалися в межах нашого міста, та залюбки ходили до військових у гості, звичайно, за окремим запрошенням.

Серед батьків учнів нашої школи з'явилося багато таких, які не змогли залишитися осторонь біди своєї країни, і змінили звичне розмірене громадянське життя на зовсім інше...

Одного разу на святковий концерт до Дня захисника України, 14 жовтня 2015 року, учні запросили бригаду військових. Серед запрошених був батько двох чудових дітлахів з 2-го класу - Марії й Тимофія, який служив у 122-му батальйоні 81-й бригади у званні «старший сержант» та був командиром 1-го інженерно-саперного відділення інженерно-саперного взводу - Сергій Володимирович Ісаєв (до речі, його діти брали участь у концерті). Всіх гостей привітали подарунками, зробленими руками дбайливих учнів, а старшого сержанта Ісаєва запросили до мікрофону. Він говорив про те, що дуже потрібно зрозуміти кожній дитині з вуст людини, яка знає про війну не з чуток. Дитяча аудиторія слухала військового дуже уважно. Здається, що кожен, хто сидів у шкільній актовій залі, разом зі словами промовця вбирав у себе велику любов до Батьківщини, гордість за збройні сили України, бажання бути корисними своїй вітчизні. Коли концерт закінчився, Сергій Володимирович підійшов до мене разом зі своїми дітьми та дружиною. Він взяв доньку на руки, щоб зробити фото на пам'ять, і сказав: «Дякую вчителям вашої школи за таке сумлінне виховання дітей. Якщо я й мав сумнів, до якої школи їх здавати, тепер я точно знаю, що не помилився і зробив правильний вибір!» Так відбулось наше знайомство зі справжнім патріотом, вірним і самовідданим сином України - Сергієм Ісаєвим. Хіба можна було подумати тоді, що буквально через півроку життя цієї мужньої людини обірветься так трагічно, як завжди трапляється на війні...

Вікторія Карагічева, учитель зарубіжної літератури

Костянтинівського ЗЗСО I-III ступенів №5

Костянтинівської міської ради Донецької області

